

ledning af Revisionen af Hjælpekasseloven, var det Beløb, som af Hjælpekasserne udrædedes i dette Øjemed i Aaret 1911—12, steget til næsten det dobbelte, saavel beregnet pr. Enke som pr. Barn, sammenlignet med de Oplysninger, som jeg havde Lejlighed til at fremdrage under Fremsettelsen af det omtalte Lovforslag, der hvilede paa Regnskabet for Kommunerne i Aaret 1908—09. Det vil altsaa ses, at den Udgift, som Kommunerne i Aaret 1911—12 havde saavel gennem Fattigvæsenet som gennem Hjælpekasserne til Underhold for Enker med Børn, allerede i 1911—12 var oppe paa mellem 900,000 Kr. og 1 Mill. Kr. Hvis man havde fastholdt den Fordelingsmaade for Udgifterne, som jeg havde foreslaaet, og hvis man vil give mig Ret i, at det at regne med 30,000 Børn er at regne meget rigeligt, haade fordi Børneantallet er rundet af opad, og fordi det vistnok er højt regnet at gaa til en Indtægt af 800 Kr. og regne med et Bidrag af gennemsnitlig 72 Kr. pr. Barn — hvis man altsaa vil give mig Ret i, siger jeg, at det var rigeligt regnet, naar jeg regnede med de 2,100,000 Kr., som jeg satte den samlede Udgift til, vilde den foreslaaede Fordelingsmaade medføre en Lættelse for Landkommunerne og en retfærdigere Fordeling af Bidraget for Købstædernes Vedkommende, idet den enkelte Kommune ikke vilde være henvist til alene at skulle afholde Udgifterne, da disse nogenlunde vilde blive udlignet ved den Repartition, som skulde foretages, og Staten vilde tage langt den største Part af den forøgede Udgift, som i det hele kunde blive en Følge af Lovforslaget, saa at det, som Enker med Børn fik mere eller — hvis de ingenting havde faaet — nu vilde faa, i Virkeligheden i alt væsentligt vilde blive udredet af Staten.

Jeg har ønsket at gøre disse Forbemærkninger, for at de kan staa som Baggrund for den Fremstilling, jeg vil give af de Forandringer, Lovforslaget er undergaaet ved dets Gang gennem Tingene.

Lovforslaget blev i forrige Samling gjort færdigt og gik fra dette Ting med et stort enstemmig Stemmetal. Der var under Behandlingen her i Tinget foregaaet enkelte Forandringer, som jeg ikke ansaa for Forbedringer, men om hvilke jeg dog mente, at jeg kunde gaa ind paa dem. Af disse Forandringer skal jeg nævne de to. Den ene var den, at man ikke vilde lade Amsrepartitionsfonden reparticipere med nogen som helst Part af den samlede Udgift, ej heller repartiere noget for Køb-

stadkommunernes Vedkommende efter de af mig nævnte Regler. Man lod hver enkelt Kommune for sig afholde Udgifterne naturligvis under Hensyn til, hvad der er Forsørgelseskommunens og hvad der er Opholdskommunens Forpligtelse efter de i Lovforslaget foreslaaede Regler, der ogsaa bibeholdtes under Folketingets Forhandlinger. Forholdet efter Vedtagelsen i Folketinget blev altsaa paa dette Omraade bl. a., at Staten forlods — i Overensstemmelse med mit Forslag — skal udrede den ene Trediedel, medens den enkelte Kommune skal udrede de to Trediedele. Det var den ene, ikke meget væsentlige, men dog noget betydende Forandring, der blev foretaget her i Tinget. Den anden var, at medens jeg ansaa det for rigtigt for at faa nogenlunde ensartede Regler, saavel hvor Talen er om at fastsætte Bidragets Størrelse for hvert Barn, hvorom der skal udfærdiges Resolution for hvert Barn, som ogsaa med Hensyn til Bedømmelsen af Enkernes Trang, at der for hver Amsraadskreds blev foretaget den nødvendige Undersøgelse, og at der efter udfærdiges en Resolution for Bidraget af et Udvalg bestaaende af Amtmanden som Formand og to lokale Medlemmer, saa gik man i Folketinget til at lade Bidraget fastsætte alene af den paagældende Opholdskommunes Kommunalbestyrelse. Om jeg altsaa ikke just ansaa disse to Forandringer for Forbedringer, tillagde jeg dem dog paa ingen Maade saa stor Betydning, at jeg ikke skulde kunne anbefale Lovforslaget ogsaa i denne Skikkelse.

Saa kom Lovforslaget altsaa til Landstinget, der i Fjor ikke foretog sig noget væsentligt i Sagen. Som Følge deraf fremsatte jeg Lovforslaget i Landstinget uforandret ved denne Samlings Begyndelse, og det er nu omsider blevet vedtaget der i en noget ændret Skikkelse og ført her ned til Tinget. De Forandringer, der er foregaaet i Landstinget, er efter min Mening meget betydelige og, hvad de fleste af dem angaar, meget uheldige. Landstinget har vedrørende fire Spørgsmaal taget en betydelig forskellig Stilling fra den, man indtog her i Tinget. Det første Spørgsmaal, hvor der i Landstinget — jeg siger desværre — var Enighed om en anden Affattelse af Lovforslaget end Folketingets, var det, hvorvidt Enkemænd skulde gaa ud af Lovforslaget. Jeg har haft Lejlighed til før at gøre opmærksom paa det efter min Mening rigtige i at tage dem med, fordi de mange Steder vil være